

Σταυρός

Σαν το Χριστό, σταυρό τον φορτωμένο,
σε φόρτωσαν με χρέος βαρετό,
Ελλάδα, γλυκομίλητη γοργόνα,
της ιστορίας μέρισμα τρανό.

Τα δυσσεβή των δανειστών τα φύλα,
παγίδα στήσαν όντως δολερή,
και πιάστηκες εσύ γαλανομάτα,
σαν παροιμίας μπούφου το πουλί!

Το κάθε δανεικό καρφί μεγάλο,
για το δικό σου μισητό σταυρό,
εσύ πονάς και ποιητής πασχίζει,
να σου γλυκάνει λίγο τον καημό.

Βράχια πολλά, στα κύματα ριγμένα,
μάζεψε θείος ο Δημιουργός,
τα δρόσισε με μυρωμένες αύρες,
τα πότισε με ήλιου θείο φως!

Σαν ηλιογέννητη παρθένα κόρη,
έκαμε την Ελλάδα ζηλευτή,
την ζήλεψαν Ανατολή και Δύση,
καθώς μαινάδες το μικρό τ' αρνί.

Μία με γιαταγάνι πολεμάει,
της άλλης δύναμη βαρύ Ευρώ,
Ελλάδας θα μοιράσουν θεία κάλλη,
σαν του Χριστού ιματισμό στερνό!

Της Σταύρωσης το έργο πονεμένο,
δακρύβρεκτο και πένθιμο πολύ,
προάγγελος Ανάστασης φαντάζει,
σκότος που φέρνει στην ανατολή.

Ο Μαραθώνας Αλαμάνα βλέπει
με θαυμασμό και την γλυκοφιλεί,
σαν εραστής εράσμια παρθένα,
στης ιστορίας τη στενή σκηνή.

Αντίλαλος του δοξασμένου ΟΧΙ,
Ελλήνων τις καρδιές ξανά δονεί,
και τους καλεί, σαν ηχηρή σειρήνα,
σε νέα δόξα και στην Αρετή!